

РЕШЕНИЕ

№ 5180

гр. София, 02.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.07.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **4944** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“, представлявана от Н. В. - председател, [населено място], [улица] чрез Г. Д. - главен юрисконсулт в сектор ПНО, отдел ПНОЕК, дирекция АПОЕК към Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ срещу Решение № 20029710/13.04.2022 г., постановено по НАХД № 16424/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 16 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 2664/26.07.2019 г., издадено от заместник-председателя на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“, с което за нарушение на чл. 4, ал. 2 от Закона за запасите от нефт и нефтопродукти на [фирма], ЕИК:[ЕИК] на основание чл. 8, ал. 2, т. 15 и чл. 60 от същия закон е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева.

В касационната жалба решението е оспорено като неправилно и необосновано, постановено при нарушение на процесуалните правила и материалния закон. Иска се неговата отмяна и постановяване на ново решение, с което да бъде оставено в сила процесното наказателно постановление. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът - заместник-председател на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“, редовно призван, се представлява от юрк. Д., с пълномощно по делото, която поддържа касационната жалба, излага становище по същество на спора и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - [фирма], редовно призван, се представлява от адв. Д., с пълномощно по делото, която оспорва касационната жалба, излага съображения по същество на спора, представя писмена защита и претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Ц., изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд – София – град, X. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е Наказателно постановление /НП/ № 2664/26.07.2019 г., издадено от заместник-председателя на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“, с което за нарушение на чл. 4, ал. 2 от ЗЗНН на [фирма], ЕИК:[ЕИК] на основание чл. 8, ал. 2, т. 15 и чл. 60 от същия закон е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева.

Събраните по делото пред въззивния съд доказателства са детайлно обсъдени. С оглед на това настоящата касационна инстанция изцяло споделя фактическата обстановка, описана в обжалваното решение, поради което и не намира за нужно да я преповтаря.

От правна страна районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и съдържат изискваните в чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН реквизити. Районният съд е приел още, че при съставянето на акта и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като е посочил, че АУАН е издаден в сроковете, визирани в чл. 34 от ЗАНН. За да отмени НП, въззивният съд е приел на базата изготвена по делото ССЧЕ и приобщените писмени доказателства по делото не се установява санкционираното дружество да е извършило В. през 2018 г., поради което същото не е годен субект на задължението по чл. 4, ал. 2 от ЗЗНН и няма как да носи отговорност за неподаване на справката декларация. СРС е посочил, че в тежест на АНО е било да установи тези факти, но същият не е ангажирал никакви доказателства, които да водят на извода, че дружеството е извършвало такива доставки.

Решението на Софийския районен съд е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд не е допуснал нарушение на процесуалните правила относно събирането на допустимите и относими към спора доказателства, подробно е обсъдил доводите на страните. В мотивите към решението е направено подробно изложение на установените от събраните по делото доказателства, фактически обстоятелства и на следващите от тях правни изводи, възприети и от настоящия съдебен състав, като

съобразени с приложимите материалноправни разпоредби. Неоснователно е предвид това възражението на касатора, че обжалваното решение е постановено при нарушение на процесуалните правила и че същото е необосновано.

В процесния случай е спорен фактът, дали санкционираното дружество е извършило В. през 2018 г., за да може на същото да бъде вменено задължението по чл. 4, ал. 2 от ЗЗНН и съответно при неизпълнението му - да бъде ангажирана неговата административнонаказателна отговорност.

СРС правилно е констатирал, че [фирма], ЕИК:[ЕИК] не е извършило В. през 2018 г., съответно не е задължено лице по чл. 4, ал. 2 от и следователно не е осъществило състава на нарушението, което му е вменено, и неправилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

В процесния случай неоснователни се явяват възраженията на касатора с оглед на обстоятелството, че както правилно е посочил и въззивният съд, именно АНО следва да установи по безспорен и категоричен начин, че процесното дружество е извършило В. през 2018 г. Настоящата касационна инстанция споделя съображенията на СРС както по отношение на изготвеното експертно заключение по делото на ССЧЕ, така и по въпроса за липсата на релевантни и достатъчно доказателства, представени от АНО, относно фактите, за които последният носи доказателствената тежест. В касационната жалба касаторът е направил опит да размести доказателствената тежест, което в случая е недопустимо поради липсата на изрична разпоредба, която да допусне това. Освен това, в действителност няма пречка в административния процес доказването да бъде проведено чрез косвени доказателства, установяващи доказателствени факти, но за да се постигне пълно и главно доказване, което в случая се изисква от АНО, е необходимо косвените доказателства да са така структурирани, че да не оставят съмнение за дадения факт или факти. В случая липсват както преки, така и достатъчно косвени доказателства, които да обосноват тезата на АНО, че процесното дружество е извършило В. през 2018 г.

С оглед на изложеното касационната инстанция споделя направените от въззивния съд правни изводи относно неправилното ангажиране на административнонаказателната отговорност на [фирма].

При този изход на спора съдът намира за основателно и своевременно направено искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на направените по делото разноски. Тъй като, видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие, същият е за оказване на безплатна адвокатска помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата /ЗА/, то на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА съдът следва да определи размер на адвокатското възнаграждение съобразно правилата на чл. 36, ал. 2 от ЗА и чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – в размер на 370 лева. С оглед на горното и на основание чл. 63д от ЗАНН касаторът следва да бъде осъден да заплати на адв. А. 370 лева, съставляващи определено по реда на ЗА и Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 1, пр. 1 от АПК, съдът:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20029710/13.04.2022 г., постановено по НАХД №

16424/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 16 състав.

ОСЪЖДА Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“, със седалище [населено място] да заплати на адвокат М. М. А., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1 сумата от 370 лева, представляваща определено от съда по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска помощ по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.